

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karel Šimky v právní věci žalobkyně: **Ing. M. K.**, zastoupená JUDr. Jiřím Pavlíkem, advokátem se sídlem Klicperovo náměstí 1/I, Chlumec nad Cidlinou, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2010, č. j. 29 A 63/2010 – 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Pavlíka **se určuje** částkou 8640 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2010, č. j. 29 A 63/2010 – 11, byla odmítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 12. 4. 2010, č. j. JMK 23195/2010, sp. zn. JMK/23195/2010/OÚPSŘ, kterým bylo na základě jejího odvolání zrušeno rozhodnutí Úřadu městyse Vranov nad Dyjí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 12. 2009, č. j. SÚ 272/08 CP, jímž bylo stěžovatelce nařízeno provést nutné zabezpečovací práce na zemědělské usedlosti č. p. 11 na st. p. č. 13/1 v k. ú. Korolupy. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatelka v podané žalobě nenapadla výrok rozhodnutí krajského úřadu, ale pouze jeho odůvodnění, a proto je její žaloba nepřípustná podle ust. § 68 písm. d) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že krajský úřad sice zrušil rozhodnutí stavebního úřadu pro procesní pochybení, ale v odůvodnění svého rozhodnutí se široce rozepisuje o nařízení dalších zabezpečovacích prací, aniž by se k tomu mohla jako vlastnice stavby vyjádřit. Stavební úřad musí postupovat podle závazného právního názoru nadřízeného orgánu, a takto ve své podstatě odvolací orgán stěžovatelce nevyhověl. Existuje proto reálné nebezpečí, že když se nebude stěžovatelka bránit právními prostředky, mohl by stavební úřad opětovně zabezpečovací práce nařídit. Vzhledem k tomu, že stavební úřad třikrát po sobě nedokázal vydat bezchybné rozhodnutí a opakovaně vykazuje procesní pochybení ve vedení správního řízení, může se jednat o strukturální problém či o nevhodné pracovníky. Krajský soud měl tedy dát podnět k provedení hloubkové kontroly na stavebním úřadě a informovat příslušný nadřízený orgán. Podle názoru stěžovatelky však tím, že odmítl její žalobu, aniž by věc řádně přezkoumal a zhodnotil předložené důkazy, porušil ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., Ústavu České republiky, Listinu základních práv a svobod, Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 6), Protokol č. 1 Úmluvy (čl. 1), Všeobecnou deklaraci lidských práv (čl. 8 a 10) a další návazné deklarace, rezoluce, úmluvy a pakty, které se týkají ochrany lidských práv. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.

V daném případě v žalobě podané proti rozhodnutí krajského úřadu, kterým bylo na základě jejího odvolání zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu, stěžovatelka vyjádřila souhlas s tím, že krajský úřad zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v tom, že neměla možnost vyjádřit se k úplným podkladům pro rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ale současně namítala, že krajský úřad pochybil právně i mravně, neboť sice napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, ale v druhé části předmětného rozhodnutí se velice široce zabýval meritorní stránkou věci a ve své podstatě zabezpečovací práce nařídil. Stěžovatelka poté výslovně uvedla, že „Žádám, aby bylo napadené rozhodnutí změněno tak, aby odpovídalo zásadám spravedlivého procesu a principům lidských práv. Žádám takovou změnu, že první část týkající se procesní stránky věci bude potvrzena beze změn a druhá část týkající se meritorní stránky věci o nařizování zabezpečovacích prací bude zrušena v celém rozsahu.“

Podle ust. § 68 písm. d) s. ř. s. je žaloba nepřípustná tehdy, směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí.

Protože podle obsahu podané žaloby je nepochybné, že stěžovatelka souhlasí s výrokem rozhodnutí krajského úřadu, ale nesouhlasí s částí jeho odůvodnění, a proto se domáhá jeho změny, krajský soud nepochybil, jestliže podanou žalobu odmítl jako nepřípustnou.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za tři úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada s klientem přesahující jednu hodinu a písemné podání soudu ve věci) 3 x 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b), c) a d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, celkem tedy 8640 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu